

บทนำ

ทันทีที่ลงจากรถ หญิงสาวก็รีบวิ่งตรงสู่ห้องพักรักษาตัวของโรงพยาบาลที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของจังหวัด ทันทีที่ได้รับโทรศัพท์จากคุณนาทซึ่งบอกเล่าถึงอาการของดาลัด เพื่อนรุ่นน้องที่เธอรักเหมือนดังน้องสาว ญุณฐรียินดีทำงานที่อยู่ในมือ แล้วรีบขับรถไปถึงที่โรงพยาบาลที่ดาลัดรักษาตัวอยู่ เพียงเพื่อให้ทันช่วงเวลาสำคัญที่สุด ช่วงเวลาที่เธอไม่อาจคาดเดาได้ว่า ในวินาทีใดวินาทีหนึ่งข้างหน้า ความตายจะพรากคนที่เธอรักอีกคนหนึ่งไป

ญุณฐรียอมรับว่ากลัว ความกลัวที่เธอพยายามฝังมันให้ลึกที่สุด นับตั้งแต่รับรู้อาการป่วยของดาลัดที่นับวันจะยิ่งแย่ลง เธอเฝ้าสวดมนต์ภาวนาขออย่าให้วันนี้มาถึงเร็วนัก แต่ดูเหมือนคำภาวนาของเธอจะไม่เป็นผล

ทันทีที่ผลึกประตูห้องเข้าไป คนป่วยที่รอเธออยู่ก็พยายามยื่นมืออันสิ้นเทาด้วยแรงที่มีเพียงน้อยนิดออกมาหาเธอ ซึ่งญุณฐรีรีบรับมากุมไว้อย่างทะนุถนอม รวากับกลัวว่าถ้าเธอเผลอลอกแรงมากไปนิดมือที่แสนเล็กและบอบบางนั้นจะเปราะหักคามือเธอ

“ดา...พี่มาแล้ว เป็นยังไงบ้าง”

ดาลัดพยายามยิ้มน้อยๆ ส่งให้ ทว่ามันกลับเป็นสิ่งที่เธอทำได้

ยากเต็มที่ ดาลัดพยายามสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ รวบรวมกำลังที่ยังพอมีเหลือเพื่อคุยกับคนสำคัญที่เธอเรียกร้องอยากเจอ เธอเหลือเวลาที่จะอยู่บนโลกนี้อีกเพียงไม่นาน ไม่ต้องให้ใครบอกเธอเองก็พอจะรู้ตัวดี

“รับ...รับปากดา ดูแลหนูตาและพี่ข้าง...ทะ...แทนดา...”

ดาลัดพยายามพูดออกมาอย่างยากเย็นกระต่อนกระแท่น เธอหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน

“เอ๊ะ! ยายดา เรื่องนั้นเธอไม่ต้องห่วง ข้างกับหนูตาเดียวพี่จะดูแลให้เอง จะไปพึ่งคนอื่นทำไม”

ดาวรินทร์ พี่สาวแท้ๆ ของดาลัดทั้งเรื่องอะไรจะต้องไปให้คนอื่นมาคอยดูแลหลานกับสามีของน้องสาว เธอเป็นพี่สาวยินดีทำหน้าที่นี้แทนอยู่แล้ว

“ไม่...” แม้เสียงปฏิเสธจะเบาแสนเบา ทว่าก็ดังพอที่ทุกคนในห้องจะได้ยิน “พี่กุญ...รับปาก...ดา ชะ...ขอร้อง...แค้น...แค้น”

ดาลัดโอรจนตัวโยน เรียวแรงเหวี่ยงสุดท้ายที่พยายามรวบรวมหมดไปอย่างรวดเร็ว ร่างบางนอนหอบอยู่บนที่นอน แต่ยังกุมมือของพี่สาวร่วมโลกไว้แน่น พร้อมส่งสายตาวิงวอนมาให้ ตลอดเวลาหลายเดือนที่เธอพยายามสู้กับโรคร้าย นอกจากคนในครอบครัวแล้ว กุญชรียังเป็นอีกหนึ่งกำลังใจสำคัญที่ทำให้เธอพยายามยืนหยัดสู้อยู่ได้ ตราบจนเรียวแรงที่เคยมีเพื่อสู้โรคร้ายหมดไป เธอเริ่มรู้ตัว เธอไม่มีทางเอาชนะมันได้อีกแล้ว ห่วงก็แต่สามีกับลูกจะอยู่กันอย่างไหนหากปราศจากเธอบนโลกนี้แล้ว กุญชรียิ่งเป็นคนเดียวที่เธอไว้วางใจให้ดูแลคนที่เหมือนแก้วตาและดวงใจของเธอ

“ไม่ดา...พี่ไม่รับปาก ดาต้องสู้ ต้องอยู่ดูแลหนูตาด้วยตัวเอง ดาเป็นแม่นะ ต้องคอยดูแลลูกสิ ไม่มีใครดูแลหนูตาได้ดีเท่าแม่แท้ๆ ของแก รับปากพี่ อย่าถอยใจง่ายๆ ดาต้องสู้เพื่อลูก เพื่อข้างนะ”

น้ำตาไหลรินลงมาเป็นสาย กุญชรียู๋ดีว่ารุ่นน้องที่เธอรักกำลังจะ

จากไปในนาที่ใดนาที่หนึ่งข้างหน้า แต่เธอก็ยังอยากยื่นมือบางนี้ไว้

“ดาไม่ต้องห่วงนะ พี่จะดูแลลูกของเราให้ดีที่สุด ดาพักผ่อน
เถอะนะ อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย”

แม้คนนาทจะรับปากเป็นอย่างดี แต่ดาลัดยังคงไม่พอใจ สิ่ง
เธอต้องการที่สุดก่อนจะจากไปคือคำสัญญาจากพี่สาวร่วมโลกของเธอ
ต่างหาก

“พี่กุญ...” ร่างบางหอบหายใจรวยริน ลมหายใจแผ่วเบาลง
เรื่อย ๆ ดวงตาที่แห้งแล้งปราศจากชีวิตชีวายังคงเฝ้ามองมายังกุญชรี
ด้วยความหวัง ตอนนี้ดาลัดไม่เหลือแม้ริ้วแรงที่จะพูดอีกต่อไป มือที่
พยายามบีบมือกุญชรีไว้ค่อย ๆ คลายลง และในวินาทีนั้นกุญชรีก็ตัดสินใจได้

“พี่ตกลง...พี่ตกลง เข้มแข็งนะดา อย่าไปไหน อยู่กับพี่ก่อน”

เมื่อได้สิ่งที่เธอต้องการ ดาลัดก็ส่งยิ้มให้กุญชรีอีกครั้ง ดวงตาที่
อ่อนล้าทอประกายสมหวัง ดาลัดหันไปมองยังผู้ที่เป็นทั้งแก้วตาและ
ดวงใจเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะค่อย ๆ หลับลง...ตลอดกาล

1

คำสัญญา

ห้าปีที่ คณนาท ไพบูลย์กิตติ สูญเสียภรรยาไป เป็นห้าปีที่ชายหนุ่มปิดตัวตนและขังตัวเองอยู่กับความสูญเสีย การจากไปของภรรยาผู้เป็นที่รักพรากหัวใจเขาไปครึ่งหนึ่ง และหากไม่มีดาร์ บุตรสาวที่เป็นเจ้าของหัวใจอีกครั้งที่เหลือ คณนาทเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะยังคงหยัดเยียนเป็นผู้เป็นคนเหมือนอย่างตอนนี้ได้หรือเปล่า

คณนาทยึดเอาดาร์เป็นตัวแทนความรักของภรรยาที่จากไป แม้กายเธอจาก แต่ดาดยังคงทั้งหลักฐานความรักของทั้งสองไว้ให้ เขายังจำสัญญาที่ให้ดาดได้ดัดได้ดี สัญญาว่าจะดูแลดาร์อย่างดีที่สุด ด้วยความรักและสงสารที่บุตรสาวตัวน้อยต้องกำพร้าแม่ตั้งแต่อายุเพียงสองขวบ เขาจึงทุ่มเทความรักทั้งหมดให้แก่ดาร์ผู้เป็นดั่งแก้วตา

“พ่อข้างา...หนูดากลับมาแล้วค่ะ” เด็กหญิงดาร์ บุตรสาวตัวน้อยกระโดดกอดบิดาทันทีที่อีกฝ่ายย่อตัวลงรับร่างเล็ก ๆ ของเธอ

คณนาทหอมแก้มย้อยๆ ของลูกสาวทั้งสองข้าง ก่อนจะเหลือบมองรถที่เพิ่งแล่นออกไป

วันนี้คณนาทติดธุระอยู่ในฟาร์ม ไม่สามารถไปรับบุตรสาวได้อย่างทุกวัน กฎุขรีที่อยู่ฟาร์มติดกันจึงอาสารับมาส่งให้ ซึ่งเธอเองก็ต้องไปรับบุตรชายของเธออยู่แล้ว จึงไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไร

“นั่นเขาจะรีบไปไหน” เขาพูดออกมาเบาๆ แม้จะไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่คู่สนทนาหนึ่งเดียวก็เต็มใจตอบเหลือเกิน

“ป้ากุญรีบไปจัดงานวันเกิดให้บุญค่ะ วันนี้เป็นวันเกิดบุญ ป้ากุญฝากเชิญพ่อข้างด้วยค่ะ”

เด็กหญิงรายงานคนเป็นพ่อเสร็จสรรพ ก่อนจะรีบเข้าไปในบ้าน พร้อมกระเป๋านักเรียนที่ตอนนั้นนอกจากหนังสือเรียนและสมุดแล้ว ยังมีของขวัญที่เธอเก็บหอมรอมริบจากเงินค่าขนมที่บิดาให้ไว้เพื่อซื้อของขวัญวันเกิดให้เพื่อนสนิทของเธออีกด้วย เสียงโหวกเหวกโวยวายเรียกหาพี่เลี้ยงให้วุ่นของบุตรสาวเรียกกรอຍຶມจากผู้เป็นบิดาไม่น้อย

คนนาทสั่งสอนบุตรสาวคนเดียวของตนให้รู้จักประหยัดและอดออม สอนให้รู้ถึงคุณค่าของสิ่งของและผู้คนรอบข้าง แม้ด้วยวัยเพียงเจ็ดปีเด็กหญิงดาร์ก็เติบโตมาด้วยความรักและความเอาใจใส่จากคนเป็นพ่อ ลูกสาวเขารู้จักมีน้ำใจแบ่งปันสิ่งต่างๆ แก่ทุกคนอย่างไม่เลือกว่าเป็นใคร

หลังจากนั้นฟาร์มพิชัยรัตน์ก็ได้ต้อนรับสองพ่อลูกจากฟาร์มไพนุญเกียรติ ดารุกอยโอบประคองของขวัญกล่องใหญ่ที่เด็กหญิงตั้งใจนำมาให้เพื่อนสนิทของเธอ...บุเรศ พิชัยรัตน์

“สวัสดิ์ค่ะป้ากุญ” เด็กหญิงทำความเคารพเจ้าของบ้านผู้เป็นป้าที่เธอรักยิ่ง

“สวัสดิ์จะหนูดา ไ้อ้โห...กล่องใหญ่จังเลยนะจ๊ะ ถ้าบุญเห็นคงดีใจน่าดู โน่นเลยจ๊ะ บุญเขารอหนูดาอยู่ตั้งนาน รีบเข้าไปเถอะ เดียวจะงอน”

เด็กหญิงเดินเร็วๆ เข้าไปในงานทันที โดยไม่ลืมที่จะประคองของขวัญกล่องใหญ่เข้าไปด้วย และภาพนั้นก็เรียกกรอຍຶມของบุญชรีได้เป็นอย่างดี

“เข้าไปในงานสีช้าง” เธอไม่ลืมที่จะหันมาเชื้อเชิญบิดาของเด็กหญิง
ที่เดินลับเข้าไปในงานแล้ว

“จัดงานได้ดีนี่ สวยน่ารักเหมาะกับเด็กๆ ดี วันเกิดหนูดาไปจัด
ให้บ้างสิ”

คอนนาทขึ้นชมบรรยากาศโดยรอบที่เต็มไปด้วยสีสันแห่งความ
น่ารัก ประดับประดาไปด้วยลูกโป่งหลากสี และที่ขาดไม่ได้คือหุ่นยนต์
ซูเปอร์ฮีโร่ที่บุเรศขึ้นชอบ แม้งานจะไม่ใหญ่ แต่ก็เต็มไปด้วยความ
อบอุ่น เขาเองที่จัดงานวันเกิดให้दारทุกปียังทำได้ไม่ดีเท่าบุญศรีเลย

“ได้สิ เพื่อหนูดา ฉันทันทีจะทำให้อยู่แล้ว”

ไซ...เพื่อदार เธอยินดีทำให้ทุกเรื่อง ไม่เพียงเพราะคำสัญญาที่
เคยให้ไว้แก่ดาดัดเท่านั้น แต่แค่ความน่ารักสดใสของदारเองก็ทำให้
บุญศรีที่มีความเอื้อเอ็นดูเป็นทุนเดิมอยู่แล้วไปไหนไม่รอด

“กรี๊ดดด”

เสียงกรี๊ดร้องที่ดังมาจากด้านในทำให้บุญศรีกับคอนนาทรีบสาวเท้า
เข้าไปในงานอย่างรวดเร็ว ไม่ต้องเสียเวลามองหาที่มาของเสียง
เพราะทุกคนไปกลุ่มรวมอยู่ที่ซุ้มของขวัญ ทั้งสองแหวกฝูงชนเข้าไปพบ
दारยืนกำหมัดแน่น โดยมีมือเล็กๆ ของบุเรศกุมไว้อีกที ส่วนคู่กรณี
ที่นอนกุมแก้มตัวเองดิ้นรนอย่างเจ็บปวดอยู่กับพื้นคือฉัตรเพชร ลูกพี่
ลูกน้องของบุญศรีเอง

“นี่เกิดอะไรขึ้น”

“จะอะไรเสียอีกล่ะ ก็ยายเด็กอันธพาลนี่มาต่อยลูกฉัตรของน้ำ”
ไพลิน มารดาของฉัตรเพชรพูดเสียงดัง ยิ่งฉัตรเพชรร้องครวญคราง
ก็ดูเหมือนคนเป็นแม่ยิ่งเสียงดังเข้าไปอีก และคำว่า ‘ยายเด็กอันธพาล’
นี่เองก็ทำให้คนเป็นพ่อของเด็กหญิงที่โดนกล่าวหาขยับตัว

“มันจะไม่เกินไปหน่อยหรือครับ” คอนนาทพูดขึ้นด้วยอารมณ์
กรุ่นๆ

“เอาละ...พอๆ น้ำไพลินหยุดก่อน ช้างแกก็หยุดด้วย เอ้าบุญ... ไหนลูกเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้แม่ฟังซิ”

เหมือนได้ยินเสียงระฆังดังก้องในหู เมื่อมายคุเอกอีกคำกำลังจะเริ่มขึ้น เห็นดังนั้นบุญศรีจึงรีบแก้สถานการณ์ก่อนที่ทุกอย่างจะยิ่งบานปลาย เพราะทั้งคนนาทและไพลินต่างขึ้นชื่อว่ารักลูกมาก

“พีฉัตรเข้ามาว่าเราก่อนครับ หนูดาทนไม่ได้เลยชกหน้าพีฉัตรครับ” บุเรศเล่าตามจริง

“เห็นไหม...น้ำบอกแล้วว่าเด็กนี่มันอันธพาลชัดๆ”

บุญศรีรีบยกมือขึ้นดันอกแกร่งของคนนาทไว้เมื่ออีกฝ่ายขยับเข้ามาจะเอาเรื่องไพลิน แม้จะเริ่มไม่ชอบใจคำพูดของไพลินก็ตาม

“ช้าง...ฉันขอ เดี่ยวฉันจัดการเอง”

บุญศรีทั้งสบตาและขอร้องคนนาท เธอไม่อยากให้เรื่องบานปลายใหญ่โต เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเธอจึงถอนหายใจพริตออกมาแรงๆ อย่างโล่งอก

“บุญ แล้วฉัตรว่าอะไรเราสองคน หนูดาถึงต้องต่อยพีเขา”

บุเรศมองไปยังฉัตรเพชรที่ยังร้องคร่ำครวญ และมองเลยไปยังไพลินที่ตอนนี้พยายามถลึงตาใส่เด็กชายอย่างโกรธเกรี้ยว

“บอกแม่มาบุญ และห้ามโกหกแม่เด็ดขาด ถ้าแม่รู้ทีหลังว่าบุญไม่พูดความจริง แม่จะทำโทษบุญสามเท่า แต่ถ้าบุญพูดความจริง แม่รับรองว่าจะให้ความยุติธรรมกับทุกฝ่าย”

เมื่อเห็นบุตรชายยังยืนนิ่งแล้วมองไปยังฉัตรเพชรกับไพลิน บุญศรีจึงออกปากรับรองอีกครั้ง

“พีฉัตรเข้ามาแย่งของขวัญที่หนูดาเอามาให้บุญ พอบุญไม่ให้พีฉัตรก็พูดว่าแค่ของขวัญกระจอกจากเด็กกำพร้าแม่ ของช้างในคงกระจอกเหมาะกับเด็กที่กำพร้าพ่ออย่างบุญแล้ว”

ถ้อยคำที่รุนแรงของฉัตรเพชรที่บุเรศถ่ายทอดให้ฟังอย่างไม่

ตกหล่นเรียกความตกใจจากผู้ใหญ่หลายคนในที่นั้น โดยเฉพาะคนเป็นพ่อของดาร์และแม่ของบุเรศอย่างเธอกับคนนาท หรือแม้แต่โพลินที่เป็นแม่ของฉัตรเพชรเองก็ตกใจไม่แพ้กัน นี่ไม่ถึงว่าถ้อยคำที่รุนแรงนั้นจะออกมาจากปากของบุตรชายของนาง

เมื่อตั้งสติได้ก่อนใคร กุญชรี้จึงเดินตรงเข้าไปหาฉัตรเพชรที่ยังคงนั่งอยู่กับพื้น มือทั้งสองจับไหล่ทั้งสองข้างของเด็กชายไว้แน่น มองจ้องลึกเข้าไปในตาที่สั่นไหวของเด็กชาย

“ฉัตร...บอกพี่ ฉัตรพูดแบบนี้จริงหรือเปล่า”

นัยน์ตาของฉัตรเพชรสั่นไหวด้วยความหวาดกลัว เด็กชายไม่เคยเห็นกุญชรี้ที่มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับตนเองมีท่าทางที่น่ากลัวขนาดนี้มาก่อน พี่กุญชรของตนมักใจดีเสมอ แต่สิ่งที่เห็นขณะนี้และทำให้ฉัตรเพชรกลัวพร้อมทั้งสำนึกถึงสิ่งที่ตนเองพูดออกไป คือแววตาที่แสดงถึงความเจ็บปวดเสียใจของคนเป็นพี่ ฉัตรเพชรสำนึกได้ทันทีว่าสิ่งที่ตนพูดออกไปเป็นเรื่องที่ผิด และนำพาความเสียใจให้เกิดขึ้นกับพี่สาวที่เขาทั้งรักและเคารพเสียแล้ว เด็กชายจึงก้มหน้ารับคำเบาๆ

“ครับ...”

“นำโพลินพาฉัตรกลับบ้านค่ะ นับแต่นี้ฉัตรจะโดนกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ และจะโดนตัดค่าขนมเป็นเวลาหนึ่งเดือน ยอมรับบทลงโทษนี้ไหมฉัตร”

เด็กชายยังคงก้มหน้านิ่ง แต่ยินยอมรับคำเสี่ยงเบา ก่อนจะเดินตามแรงจูงใจของผู้เป็นมารดาออกไป

“เอาละค่ะ หมดเรื่องแล้ว เชิญสนุกันต่อไปได้เลยค่ะ”

ไทยมุงทั้งหมดแยกย้ายไป เหลือเพียงเธอ คนนาท ดาร์ และบุเรศเท่านั้น กุญชรี้ก้มลงมองดาร์ด้วยความเป็นห่วง ดูเหมือนเด็กหญิงจะสะเทือนใจกับคำพูดของฉัตรเพชรอยู่ไม่น้อย

“หนูดา...” กุญชรีย่อตัวลงไปหาเด็กหญิง ซ้อนอุ้มร่างเล็กๆ

เข้ามาสู่อ้อมกอดและพาเดินตรงไปยังม้านั่งที่อยู่ริมสงบอย่าง
รวดเร็ว โดยไม่ลืมส่งสายตาให้คนนาทดูแลบุตรชายของตนด้วย

ทันทีที่เข้ามาอยู่ในอ้อมกอดของผู้เป็นป้าที่รัก น้ำตาที่พยายาม
กลั้นไว้ก็ไหลริน เด็กหญิงร้องให้ออกมาเสียงดังอย่างไม้อาย ต้องการ
ระบายความโกรธไปกับน้ำตาที่ไหลออกมา

“ไม่เอานะจ๊ะ ไม่ร้องให้ คนเก่งของป้าบุญหยุดร้องไห้นะจ๊ะ”

เมื่อผู้เป็นป้าสุดที่รักขอร้อง เด็กหญิงจึงพยายามกลั้นสะอื้น
เต็มทีจนแค้นน้อยๆ ป้องอย่างน่ารัก

“ป้าบุญขา หนูดาไม่อยากเป็นเด็กกำพร้า หนูดาอยากมีแม่
ฮือๆ” แม้จะพยายามแค่ไหน แต่เมื่อพูดเรื่องที่เพิ่งถูกสะกิดแผลใจ
เด็กหญิงก็ร้องให้ออกมาอีก

บุญศรีโกรธจัดตรเพรชนักที่ช่างสรรหาคำพูดมาทำร้ายจิตใจกัน
ได้ถึงเพียงนี้ ไม่เพียงดรุณีที่ได้รับผลกระทบ แม้แต่บุเรศลูกชายของเธอ
เองก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน แต่ดูเหมือนบุเรศจะรับมือได้ดีกว่าเท่านั้น

“ใครบอกว่าหนูดากำพร้าจ๊ะ หนูดามีแม่ แม่ดาลัดของหนูดาใน
ล่ะจ๊ะ”

“แต่แม่ดาลัดไม่อยู่แล้ว แม่ดาลัดหนีไปอยู่บนฟ้าแล้ว หนูดา
อยากมีแม่คอยปกป้องอย่างคนอื่น”

เด็กหญิงตัวเล็กที่พูดไปสะอื้นไปสะท่อนเข้าไปในจิตใจเธอนัก
แล้วคำสัญญาที่ให้ไว้แก่ดาลัดก็แว่วมาอีกครั้ง

‘ตกลงพี่จะดูแลหนูดาให้เอง’

บุญศรีคิดว่าร่างเล็กๆ เข้ามาอกอดด้วยความสงสาร เธอรู้ว่าเด็ก
หญิงรู้สึกเช่นใด เพราะบุเรศลูกชายของเธอก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกันยาม
ที่เขาเรียกหาพ่อ ด้วยความสงสารและเพราะคำสัญญาที่ให้ไว้แก่ดาลัด
ทำให้บุญศรีหลุดพูดคำคำหนึ่งที่เธอไม่เคยคิดจะพูดมาก่อน

“หยุดร้องไห้นะลูก ต่ไปนี่ป้าจะเป็นแม่จำให้หนูเอง”

2

ผลพวงจากเรื่องเมื่อคืน

เมืองานเลี้ยงเลิกกรา แหกผู้มีเกียรติต่างทยอยกลับ รวมไปถึงถึงคนนาทกับดาร์ด้วย แต่สองพ่อลูกเป็นแขกชุดสุดท้ายที่เจ้าของงานเดินมาส่งที่รถด้วยตนเอง เด็กหญิงดาร์ไม่ยอมปล่อยมือกุญชรี จนผู้เป็นพ่อต้องคอยย้าเตือน

“พ่อว่าเรากลับบ้านกันเถอะ แล้วก็ปล่อยมือป้ากุญให้บุญได้แล้ว ดุชิ วันนี้นั้นเกิดบุญเขาแท้ๆ แต่เรากลับไปยึดแม่ของเขาไว้”

เด็กหญิงหันไปค้อนให้ผู้เป็นบิดาเล็กน้อย นอกจากมือเล็กๆ จะไม่ยอมปล่อยแล้ว เธอยังยกมืออีกข้างมากุมมือเรียวยาวของผู้เป็นป้าอีกด้วย

“ป้ากุญจะเป็นแม่จ๋าให้หนูดาจริงๆ ไซ่ไหมคะ” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นพร้อมกับเขย่ามือเรียวยาวๆ เมื่อผู้เป็นป้าเอาแต่ยิ้มให้ แต่ยังไม่ยอมพูดอะไร

“หนูดา...อย่าเกรสิลูก เรากลับบ้านกันเถอะ” ผู้เป็นพ่อพยายามรั้งร่างเล็กๆ ที่ยังไม่ยอมถอยห่างจากผู้เป็นป้าสุดที่รัก คณนาทส่ายหน้าให้ความมั่นใจของบุตรสาว เตือนรื้อนคุณป้าผู้แสนดีต้องออกโรงจัดการ

ร่างอวบอิมได้สัดส่วนย่อลงคุกเข่าข้างๆ เด็กหญิง กุญชรีกระซิบ

บางอย่างกับดาร์ และดูเหมือนสิ่งที่เธอบอกจะมีผลทำให้ร่างเล็กๆ ยึดหน้าบานอย่างยินดี และยอมก้าวขึ้นรถที่ผู้เป็นบิดาเปิดประตูไว้คอยท่า แลเมื่อปิดประตูเรียบร้อย ใบหน้าเล็กๆ ยังยื่นออกมาทางหน้าต่างรถยนต์เพื่อเร่งผู้เป็นบิดาให้รีบตามมาขึ้นรถอีกด้วย ก่อนจะโบกมือให้กุญชรีและบุเรศเพื่อนสนิทของเธออย่างร่าเริง จนผู้เป็นบิดาอดสงสัยไม่ได้

“หนูดา...คุยอะไรกับป้ากุญ บอกพ่อหน่อยได้ไหม”

คณนาทเล็กคิ้วเมื่อบุตรสาวทำเพียงแค่นหันมามองให้ผู้เป็นพ่อ แต่ยังคงนิ่งเงียบ ไม่ยอมบอกสิ่งที่ตนเองตกลงไว้กับกุญชรี

“หนูดาบอกไม่ได้ค่ะ หนูดาสัญญาากับป้ากุญแล้วว่าจะไม่พูด”

แล้วดาร์ก็ยกมือขึ้นปิดปากเล็กๆ ของเธออย่างต้องการจะบอกผู้เป็นพ่อว่าห้ามถามสิ่งใดกับเธออีก เพราะเธอจะไม่ยอมพูดมันเด็ดขาด

“หนูดาไม่รักพ่อข้างแล้วใช่ไหม หนูดาถึงไม่ยอมบอกพ่อ” คนเป็นพ่อเริ่มจัดไม้ตายที่ใช้กับลูกได้เสมอ ยามต้องการปราบความแสบซ่าของบุตรสาวตัวน้อย

เพียงเห็นผู้เป็นพ่อทำหน้าบึ้ง เด็กหญิงก็เริ่มลังเล คิ้วน้อยเริ่มขมวดเข้าหากัน ปากเล็กม้มเข้าหากันอย่างใช้ความคิด

“หนูดาบอกพ่อข้างไม่ได้จริงๆ ค่ะ หนูดาสัญญากับแม่...เอ๊ย...ป้ากุญไว้ พ่อข้างคงไม่ยอมให้หนูดาเป็นเด็กไม่ดีใช่ไหมคะ พ่อข้างเคยบอกว่าเด็กดีต้องรักษาสัญญา หนูดาไม่ยอมเป็นเด็กไม่ดี”

คนตัวโตถึงกับจนด้วยคำพูด เมื่อดาร์เอาคำที่ตนเองเคยสั่งสอนมากล่าวอ้าง คราวนี้ผู้เป็นพ่อจึงขมวดคิ้วและม้มปากบ้าง ก่อนจะยอมแพ้ในที่สุด

คณนาทอุ้มลูกสาวตัวน้อยลงจากรถ หลังจากที่ยึดเสียงไปไม่นาน เจ้าตัวแสบของเขาก็หนีกลับไปอย่างสบายใจเฉิบ ทั้งผู้เป็นพ่อ

ให้นั่งเงียบเพื่อคิดหาวิธีคืนความลับที่ลูกสาวรื้ออ่านปิดบังเขาให้ได้

จะว่าเขาเป็นพ่อขี้อิจฉาก็ได้ ตั้งแต่ดาร์เกิดคนนาททุ่มเทความรักที่มีให้ลูกสาว จวบจนสูญเสียภรรยา ความรักที่มีทั้งหมดจึงทุ่มไปที่ดาร์เพียงคนเดียว ทั้งรักและสงสารเมื่อลูกน้อยต้องขาดแม่ตั้งแต่ยังเล็กนัก และเพราะดาร์เป็นทั้งแก้วตาและดวงใจ คนนาทที่ทุ่มเทความรักทั้งหมดของตนให้จึงไม่ยอมให้บุตรสาวผู้เป็นที่รักให้ความสำคัญแก่ใครเหนือกว่าตนเอง

ตลอดเวลาที่ผ่านมาคนนาทเคยน้อยใจบุตรสาวไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ทุกเรื่องที่มีกุญชรีเข้ามาเกี่ยวข้อง ดาร์จะยกให้กุญชรีเป็นที่หนึ่งเหนือพ่ออย่างเขาเสมอ แต่คนนาทก็พยายามทำใจให้ปลงได้ในที่สุด เพราะเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเขามาหลายครั้งแล้ว ตั้งแต่ครั้งดัลด์ภรรยาของเขา

ดัลด์เองก็รักและไวใจกุญชรีพี่สาวนอกไส้ของเธอมาก มากกว่าดาวรินทร์พี่สาวแท้ๆ ของตนเองเสียอีก อาจเป็นเพราะสองพี่น้องอายุและอุปนิสัยต่างกันมากก็เป็นได้ เขา กุญชรี และดาวรินทร์มีอายุเท่ากัน ส่วนดัลด์อายุน้อยกว่าพวกเขาถึงห้าปี

แม้คนนาทกับกุญชรีจะเป็นเพื่อนบ้านที่ฟาร์มติดกันมานาน ตั้งแต่จำความได้ แต่เขากับเธอไม่ได้สนิทสนมกันนัก ต่างคนต่างมีสังคมของตนเองเสียมากกว่า เพิ่งจะมาสนิทกันเมื่อครอบครัวดัลด์และดาวรินทร์ย้ายมาอยู่ใกล้ๆ ดัลด์กับกุญชรีสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ทั้งสองเป็นความต่างที่เมื่ออยู่ด้วยกันแล้วเป็นความลงตัวเป็นที่สุด

กุญชรีแก่นแก้วตามสไตล์ลูกสาวเจ้าของฟาร์มโคนม ส่วนดัลด์ก็เรียบร้อย น่ารัก น่าทะนุถนอมดังตุ๊กตาแก้ว แต่ดาวรินทร์วางตัวเหนือผู้คนทั้งปวงเพราะถือว่าเธอเป็นถึงลูกสาวนายอำเภอ กับกุญชรีผู้พิสมัยความเรียบง่ายจึงไม่มีใครจะถูกจริตกันนัก ยิ่งกุญชรียื่นมือเข้าช่วยเหลือ

ยามเมื่อดาดดถูกพี่สาวของตนกลั่นแกล้ง นับตั้งแต่นั้นมากุญชรี้จึงเป็นเหมือนพี่ใหญ่ของดาดดไปโดยปริยาย

และการที่ดาดดบุตรสาวของเขารักและเทิดทูนป้ากุญชรของแก่มากนัก ต้องเป็นเพราะสืบทอดดีเอ็นเอมาจากผู้เป็นแม่อย่างแน่นอน โดยไม่ต้องสงสัย บางทีเขาก็คอยากรู้เหมือนกันว่ากุญชรี้ทำเสน่ห์ยาแฝดใส่ภรรยากับลูกสาวเขาหรือเปล่า

ภาพบุตรสาวร้องให้อยู่กับบอกกุญชรี้เมื่อหัวค่ำยังติดตา เขายากจะเข้าไปจัดการกับฉัตรเพชรนัก แต่เมื่อกุญชรี้ขอร้อง เขาจึงต้องยอมอยู่นิ่ง ปล่อยให้เธอที่เป็นเจ้าของบ้านได้จัดการเอง ซึ่งเธอก็จัดการเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ดี เมื่อกุญชรี้จึงมือดาร์ไปคุยกันเงียบๆ คนเป็นพ่อที่หวังลูกสาวมากอย่างเขามิหรือจะไม่แอบตามไป

คนนาทจึงมือบรูเศไปแอบดูสองป้าหลานคุยกันเงียบๆ บรูเศเองก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ดูเหมือนเด็กชายจะเป็นห่วงแม่และเพื่อนของตนเองเช่นกัน

เขาเห็นดาร์ร้องให้ออกมาหลังจากพยายามกลั่นไจจนสุดความสามารถ ทั้งสองคุยกันว่าอะไรคนนาทก็ไม่สามารถรู้ได้ เพราะจุดที่เขายืนอยู่ไม่อาจได้ยินเสียงสนทนา เขากับบรูเศจึงขยับเข้าไปใกล้อีกนิดให้พอที่จะได้ยินเสียงพูดคุย และเพียงประโยคเดียวที่เขาได้ยินก็เป็นประโยคเดียวที่ทำให้ดาร์หยุดร้องไห้และกลับมาว่าเงออีกครั้ง

‘ต่อไปนี่ป้าจะเป็นแม่จ๋าให้หนูเอง’

เพียงประโยคเดียวที่ได้ยินทำให้คนนาทคิดอะไรได้หลายอย่าง ชายร่างสูงยกมือขึ้นก่ายหน้าผากนอนพลิกไปพลิกมาหลายตลบ เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ทำให้เขาได้ว่าดาร์ต้องการแม่มากแค่ไหน คนนาทสะท้านเยือกอยู่ในอก ตลอดเวลาดาร์เป็นเด็กที่ร่าเริง ฉลาด และช่างคิด เขาไม่เคยเห็นดาร์ร้องไห้หรือเรียกร้องหาแม่เลยสักครั้ง กอปรกับเขาทั้งรักและเอาใจใส่ดูแลบุตรสาวเพียงคนเดียวอย่างไม่ขาดตก

บกพร่อง พยายามทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่อย่างดีที่สุด คุณนาทจึงไม่เคยเฉลียวใจสักนิดว่าบุตรสาวต้องการอ้อมกอดของแม่แค่ไหน และวันนี้เขาก็ได้รับรู้...

แม่เมื่อคืนจะนอนดึก แต่คุณนาทก็ชินเสียแล้วกับการตื่น
เช้า เมื่อได้เวลาเขาจึงไม่สามารถนอนต่อไปได้ ชายร่างสูงก้าวลงจากเตียง ขำระล่ำร่วนกายก่อนจะเดินเข้าไปในห้องของบุตรสาว เมื่อเห็นว่าพี่เลี้ยงกำลังอาบน้ำให้เธอ เขาจึงเดินลงไปคอยที่โต๊ะอาหาร

ยังไม่ทันที่คุณนาทจะก้าวเข้าไปในห้องอาหาร เสียงแหลมในโถงสูงอันเป็นเอกลักษณ์ของดาวรินทร์ก็ดังแว่วมาให้ได้ยิน ชายร่างสูงถึงกับชะงัก เขาอยากจะถอยหลังหนีผู้เป็นป้าแท้ๆ ของดาร์ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะคิดเข้าไป เพราะร่างอวบอืดของดาวรินทร์เดินตรงเข้ามาหาเขาเสียก่อน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะข้าง” ดาวรินทร์เดินมาเกาะแขนผู้เป็นน้องเขยอย่างสนิทสนม

“อรุณสวัสดิ์คุณดาว มีธุระอะไรหรือเปล่าครับ มาแต่เช้าเชียว”

ด้วยความถือตัวของดาวรินทร์นี่เอง เธอจึงบังคับให้ใครๆ เรียกเธอว่าคุณดาว ซึ่งใครๆ ในที่นี้หมายรวมถึงเขาด้วย ถึงแม้จะเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็กก็ไม่เว้น เห็นจะมีอยู่เพียงคนเดียวที่ไม่ว่าดาวรินทร์จะทำยังงี้ก็ไม่ยอมเรียกขานอย่างที่เธอต้องการ

และใครคนนั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน คือกฤษฎีนั่นเอง หญิงสาวมักจะเรียกดาวรินทร์ว่ายายดาวตกเสมอ เพียงเพราะอยากยั่วประสาทคนที่ทำหยังยโสไม่เห็นหัวใครอย่างดาวรินทร์ ซึ่งดาวรินทร์ก็ไม่ยอมน้อยหน้า เมื่อเธอค้นพบจนได้ว่าชื่อของกฤษฎีแปลว่าข้าง นับแต่นั้นเมื่อมีเรื่องกระทบกระทั่งกัน ดาวรินทร์จึงมักจะเรียกกฤษฎีว่ายายข้างตกมันเสมอ

“ถ้าไม่มีคุณดาวจะมาบ้านนี้ไม่ได้หรือคะ” ถามด้วยท่าทาง กระเจ้ากระงอด

“คุณเป็นป้าของหนูดา ที่นี่เปิดประตูต้อนรับคุณเสมอ”

หญิงสาวยิ้มกริ่ม แม่นใจจะแย้งว่า เธอไม่อยากเป็นแค่ป้าของ ดารุอีกต่อไป เธออยากจะเป็นแม่เลี้ยงของดารุต่างหาก

“ขอบคุณค่ะ ช่างน่ารักกับคุณดาวเสมอเลยนะคะ แล้วอย่างนี้ จะไม่ให้คุณดาวรักได้ยังไง”

ดาววรินทร์มองคนนาทอย่างมีความหมาย เธอหมายความว่า ตามที่พูดทุกคำ แต่คนถูกบอกรักตั้งแต่เช้าก็แส้รงยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ ทำเป็นไม่ได้ยินในสิ่งที่อีกฝ่ายพูดออกมา แม้สิ่งที่อีกฝ่ายต้องการสื่อ เขาเองจะรู้อยู่เต็มอก แต่ไม่สามารถรับความปรารถนาดีของดาววรินทร์ ได้

เมื่อเทียบกับดาดลัดกรรยาผู้จากไปที่เป็นดั่งน้ำใสไหลเย็น ยาม อยู่ใกล้ดาดลัดเป็นดั่งสายน้ำไหลเอื่อยให้เขาได้สบายใจทุกครั้ง ผิดกับ ดาววรินทร์ที่เป็นดั่งไฟร้อนแรง ไม่ว่าเมื่อไรคนที่เข้าใกล้มักจะถูกแผด เผาด้วยไฟแห่งความเอาแต่ใจของเธอจนทนไม่ไหว ต่างก็ห่างหายไป ในที่สุด

“มาแต่เช้ามีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

คนนาทถามซ้ำ พยายามเบี่ยงเบนความสนใจของดาววรินทร์ ออกจากเรื่องที่เขาไม่สามารถตอบรับเธอได้อีกครั้ง

“คือว่าเมื่อคืนคุณดาวคิดเรื่องดีๆ ได้เรื่องหนึ่งค่ะ เลยรีบมา ปรีक्षाช้าง เพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับดารุและช้างโดยตรง”

เมื่อเป็นเรื่องของบุตรสาว คนนาทจึงให้ความสนใจทันที คิ้ว เรียวเลิกขึ้นเป็นเชิงให้ดาววรินทร์พูดเรื่องดีๆ ของเธอต่อ โดยที่เขายังคง จิบกาแฟฟังไปเรื่อยๆ

“คือว่าคุณดาวบังเอิญทราบมาว่า เมื่อคืนหนูดามีเรื่องชกต่อย

กับนายฉัตรเพชร และเรื่องนี้มันทำให้คุณดาวกลับมานั่งคิดว่า ที่หนู
ดา มีนิสัยก้าวร้าวแบบนี้ อาจเป็นเพราะขาดแม่คอยอบรม คุณดาวจึงอยาก
จะเสนอตัวมาอยู่ที่นี่เพื่อคอยดูแลและอบรมหนูดาละ ช้างคิดเห็นว่า
ยังไ้บ้างคะ”

คุณนาทล้าลักกาแฟที่ดื่มเข้าไปทันที เขาไม่คิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนจะส่งผลไปถึงดาวรินทร์ด้วย แต่คุณนาทไม่เห็นด้วยกับความ
คิดของดาวรินทร์สักนิด ไม่มีทาง...

3

หลบภัย

มือใหญ่ริบคว่ำผ้าเช็ดปากขึ้นมาซับกาแฟที่เขาพ่นออกมา
แทบไม่ทัน เขาไม่มีทางที่จะรับข้อเสนอของดาวรินทร์แน่ การมีดาวรินทร์
เข้ามาป่วนเบียดอยู่ใกล้ๆ จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขาปรารถนา

“ผมกับลูกคงไม่ต้องรบกวนคุณดาวถึงขนาดนั้นหรอก อ้าว...
หนูตามมาพอดีเลยลูก ไปกันเถอะ เดี่ยวป้ากุญจะคอยนาน”

คณนาทรีบลุกขึ้นไปอุ้มลูกสาวแล้วจ้ำอ้าวออกไปอย่างรวดเร็ว
ยอมเสียมารยาทของเจ้าของบ้านที่ดี ขายาวๆ ก้าวจากไปอย่างรวดเร็ว
เร็วเสียจนดาวรินทร์ตามไม่ทัน

ชายหนุ่มถอนหายใจปรี๊ดอย่างโล่งอกเมื่อหนีพ้นดาวรินทร์ได้
คณนาทขับรถมุ่งตรงไปยังฟาร์มพิชย์รัตนะตันที เพราะที่นั่นเป็น
สถานที่แห่งเดียวที่ดาวรินทร์จะไม่สามารถตามเขามาได้

กุญชรมองคนที่จูงมือบุตรสาวเข้ามาที่บ้านของเธออย่าง
ไม่มีปี่มีขลุ่ย เพียงแค่เห็นสีหน้าตึงๆ ของคณนาทเธอก็เดาได้ทันทีว่า
เกิดอะไรขึ้นกับสองพ่อลูก

“ท่าทางแบบนี้ หนียายดาวตกมาอีกแล้วใช่ไหม”

คณนาทถือวิสาสะเลื่อนเก้าอี้ให้ลูกสาวนั่งลงข้างๆ บุเรศ ก่อน

ที่ตนเองจะนั่งลงข้างกุญชรี

“อืม...วันนี้ขอหลบภัยที่นี้สักวันนะกุญ น้ำแรมครับ วันนี้ผมกับหนูดาขอมาฝากท้องที่นี้นะครับ”

“ได้ตามคำขอจะ พ่อข้างรอสักครู่ เดี่ยวนำไปจัดมาให้”

“ขอบคุณครับ”

“คราวนี้ยายดาวตกทำอะไรอีกล่ะ แกถึงได้วิ่งแจ้นมานี้แต่เช้า” เธอรู้ซึ่งถึงวีรกรรมของดาวรินทร์เป็นอย่างดี แต่คราวนี้เรื่องคงจะหนักพอสมควรจนนาทถึงได้พาดารุกโยธ้าวหนีมาแบบนี้ นับตั้งแต่ดัลด์เสียชีวิต ดาวรินทร์มักเข้ามาวุ่นวายกับน้องเขยอยู่เนืองๆ และเรื่องที่ดาวรินทร์ก่อมักเกี่ยวพันกับคนนาททั้งสิ้น ใครๆ ต่างก็รู้ว่าดาวรินทร์มีใจให้น้องเขยของตน อยากจะเป็นแม่เลี้ยงให้ดารุใจจะขาด ทว่าคนนาทกลับไม่เคยเล่นด้วยสักครั้ง เขายังวางตนเป็นเพียงน้องเขยที่ดี และให้ความนับถือตามสมควรในฐานะที่ดาวรินทร์เป็นพี่ภรรยา

ทุกเรื่องที่ดาวรินทร์ทำถ้าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ปล่อยผ่านได้เขาก็ปล่อย แต่มาวันนี้ดาวรินทร์ทำให้เขาอยากวิ่งหนีเป็นที่สุด และเขาก็ได้ทำมันไปแล้วด้วย

“ตกลงแกจะบอกได้รึยังว่าคราวนี้ยายดาวตกก่อเรื่องอะไรอีก”

กุญชรีชักจะหงุดหงิด เมื่อคนนาทเอาแต่อมพะนำไม่ยอมบอก ก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารเข้า ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“เดี๋ยวค่อยคุย ขอกินก่อน ตื่นเข้ามาต้องเจอเรื่องแบบนี้เสียพลังงานไปเยอะเลย”

เมื่อรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อย บุเรศกับดารุขออนุญาตไปวิ่งเล่นที่สวนหน้าบ้าน ส่วนคนนาทก็เดินตามกุญชรีเข้ามาที่ห้องนั่งเล่น กุญชรีนั่งมองแขกที่เชิญตัวเองเข้ามายังฟาร์มของเธอแต่เช้านี้ๆ แวดตาที่เขมองบอกให้รู้ว่าขึ้นคนนาทยังไม่ยอมบอก เธอจะ

เรียกคนงานมาจับเขาโยนออกไปในวินาทีข้างหน้าแน่นนอน

“คุณดาวมาเพราะเรื่องเมื่อคืน”

“เรื่องเมื่อคืน? ที่เด็กๆ ทะเลาะกันนะเหรอ ยายนี้หูผีจุกมดจริงๆ แล้วเรื่องมันเกี่ยวกับยายดาวตกตรงไหน”

กฤษฎีถามอย่างสงสัย ไม่ว่าจะมองตรงไหนเรื่องนี้ก็ไม่น่าจะเกี่ยวกับดาวรินทร์ไปได้

“คุณดาวมาเสนอตัวว่าจะมาอยู่ที่บ้าน คอยดูแลอบรมหนูลาให้เธอบอกว่าไม่อยากให้หนูลาเป็นเด็กก้าวร้าว”

“ฮะ! อะไรนะ...นี่ยายดาวตกไปเอาความคิดนี้มาจากไหน หนูลาเนี่ยนะเป็นเด็กก้าวร้าว บ้าไปแล้ว”

ในสายตาของกฤษฎี ดารุเป็นเพียงเด็กที่มีความสดใสไร้แรงแม่จะแก่นแก้วไปบ้างตามประสาเด็กที่โดนตามใจมาตั้งแต่เด็ก แต่นิสัยของดารุไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ไม่สามารถเรียกว่าก้าวร้าวได้เลย แล้วยายดาวตกใช้อะไรมาหลอกลวงตัวเองให้เป็นผู้ก้าวร้าวไปได้

“ใช่...” แม้จะรู้อยู่เต็มอกถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ดาวรินทร์ต้องการเข้ามาอยู่ในฟาร์มของเขาคืออะไร แต่เขาก็ไม่อาจพูดออกมาได้ เดียวมันจะกลายเป็นว่าเขาตื่นตูมไปเอง หากดาวรินทร์ไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น

“หึๆ คราวนี้ยายดาวตกนี่มาแผนสูงนะ รู้จักใช้หลานเป็นสะพานเข้าหาแก แล้วแกจะทำต่อไปละ”

กฤษฎีหัวเราะออกมาเหมือนเรื่องที่ได้รับฟังเป็นเรื่องตลกๆ ลักเรื่อง ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายของคนนา

“ฉันยังคิดไม่ออก เจอไม้นี้เข้าไปฉันต้องแผ่นมาตั้งหลักก่อนสิ”

กฤษฎีมองหน้าคนนาแล้วส่ายหน้า “แกนี่อ่อนว่ะ กลัวยายดาวตกขึ้นสมอง ถ้ากลัวชะขนาดนั้น สู้ยอมรับยายนั่นเป็นเมียเสียก็สิ้น...”

ยังไม่ทันที่กุญชรี้จะพูดจบประโยค มือใหญ่ๆ ของคนนาทก็
ปิดปากของเธอแน่น

“หยุด...อย่าแม้แต่จะพูดออกมาให้ฉันระคายหู แม้จะเหลือ
คุณดาวเป็นผู้หญิงคนเดียวในสามโลก ฉันขอผ่าน”

กุญชรี้ปิดมือของคนนาทอย่างแรง และใช้แขนเสื้อเช็ดปาก
ตนเองแรงๆ

“อื...ไอ้ช่าง มือแกไปทำอะไรมาเนี่ย เค็มปี้เลย ล้างบ้างรีเปลา
อี...แหะ”

“อืม...สงสัยเมื่อเช้าเข้าห้องน้ำแล้วลืมล้างมือ” อุดที่จะยั่ว
ประสาทคนรักความสะอาดไม่ได้

และได้ผล กุญชรี้หลุดลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ปากก็
ตะโกนดำเขาไม่เข้าประโยค แต่คนนาทก็ไม่โกรธสักนิด กลับรู้สึกสนุก
ที่ได้ยั่วประสาทเพื่อนสมัยเด็กเล่น เพื่อนที่แม้จะอยู่ฟาร์มติดกัน แต่ก็
ไม่ได้สนิทสนมกันมากมาย ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับกุญชรี้จะเรียก
ว่าสนิทสนมกันมากขึ้นก็เมื่อตอนที่เขารักกับดาลัดแล้วนั่นเอง

กว่าเขาจะเป็นคนรักของดาลัดได้อย่างเต็มภาคภูมิ คนนาทต้อง
ผ่านการทดสอบสารพัดจากกุญชรี้ที่ทำตัวประหนึ่งว่าเป็นบุพการี
อีกคนของดาลัดก็ไม่ปาน กุญชรี้ขึ้นชื่อเรื่องเป็นห่วงเป็นใยดาลัดมา
แต่ไหนแต่ไร อาจเป็นเพราะเธอเป็นลูกคนเดียว ไม่มีพี่น้อง เมื่อได้มา
เจอกับดาลัดที่น่ารัก ขี้ข้อน คนที่อยากเป็นพี่ใหญ่มาตลอดก็สมหวัง
กุญชรี้จึงคอยดูแลห่วงใยดาลัดไม่ห่าง และสิ่งนี้เองที่ทำให้เขาสนิทสนม
กับกุญชรี้มากขึ้น

นอกจากกุญชรี้จะมีความเป็นพี่และเป็นผู้นำที่ดีแล้ว เธอยังเป็น
คนที่รักษาสัจจะสัญญาอีกด้วย ดูได้จากคำสัญญาที่เคยให้ไว้แก่ดาลัด
สัญญาว່ว่าจะช่วยดูแลดารุ่นนั้นปะไร เป็นเวลาห้าปีมาแล้วที่ดาลัดจาก
ไป และเป็นเวลาห้าปีเช่นกันที่กุญชรี้ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้อย่าง

เคร่งครัด

ในระยะแรกๆ แห่งการสูญเสีย กว่าเขาจะตั้งหลักได้ก็ได้กุญชรที่คอยเตือนสติ และดูแลดูลูกให้ยามที่เขาปล่อยตัวเองให้จมอยู่กับห้วงทุกข์

จวบจนเมื่อคืนที่เขาได้ยินเธอสัญญากับดาร์ ก็คิดว่านั้นจะเป็นครั้งแรกที่กุญชรไม่อาจทำตามคำที่เคยสัญญาไว้ได้แน่ๆ ถ้าอีกฝ่ายจะมาขอดาร์ไปเป็นลูกเขาไม่มีทางยอม แต่ครั้นจะให้ดาวรินทร์มาคอยดูแลดูลูกเขาก็เห็นจะไม่ยอมอีกเช่นกัน

คนนาทมองคนที่เดินหน้าบึ่งออกมาจากห้องน้ำอย่างช้าๆ ผลคือหมอนอิงใบเล็กถูกโยนเข้ามาปะทะหน้าคมอย่างรวดเร็ว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เขาเจ็บปวดอะไร

แต่เมื่อเขามองไปยังกุญชรอีกครั้งลมหายใจต้องสะดุด ภาพกุญชรที่กลับมา นั่งอย่างไม่ทันระวังตัว น้ำที่เธอใช้ล้างปากล้างหน้าเปียกกระเด็นมาโดนเสื้อเชิ้ตสีขาวที่เธอมักสวมใส่ และผ้าสีขาวเมื่อโดนน้ำ อะไรๆ ที่เคยปกปิดไว้ก็เผยตัวออกมาให้เห็นรำไร

ทรวงอกวบอิมที่เบียดชิดกันอยู่ภายใต้บราเซียร์ลูกไม้ปรากฏให้เห็น สิ่งที่เห็นทำให้คนนาทู้ว่าเขาคิดผิดมาตลอด ที่ผ่านมาเขาเห็นกุญชร เป็นเพียงผู้หญิงที่มีรูปร่างสมส่วนคนหนึ่ง เป็นผู้หญิงที่แม่ให้มาเพียงน้อยนิด บวกกับเสื้อเชิ้ตตัวโคร่งสีขาวที่อีกฝ่ายชอบสวมมันช่วยอำพรางส่วนที่น่านองที่สุดของอิสตรีไว้ได้อย่างมิดชิด ยิ่งกุญชรใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายสบายๆ ใบหน้าจึงไม่เคยมีสีสันของเครื่องสำอางแต่งแต้มอย่างหญิงสาวคนอื่น ทำให้เขามองว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ดูธรรมดาไปโดยปริยาย

“แกมองอะไร” ถามด้วยความสงสัยเมื่อคนนาทเอาแต่มองเธอ แล้วนั่งเฉยๆ มีอบางлубหน้าของตนที่อาจมีสิ่งใดติดอยู่ แต่แล้วก็จับสังเกตได้ว่าสายตาของคนนาทไม่ได้จับจ้องอยู่ที่ใบหน้า แต่มันจับจ้อง

อยู่ที่...หน้าอก

“กรี๊ดดด...ไอ้ช้าง ไอ้ลามก”

เมื่อเห็นสภาพตัวเองที่เสื้อเปียกขึ้นจนหน้าอกหน้าใจโผล่มาให้คนนาทมองเพลิน กุญชรก็กรี๊ดร้องอย่างคนเสียสติ ลูกพรอดขึ้นหมายจะวิ่งเข้าไปด้านใน แต่เพราะรีบร้อนเกินไปเธอก็สะดุดเข้ากับพรมจนเกือบจะหน้าทิ่มลงไปกับพื้น หากไม่มีวงแขนแข็งแรงของคนนาทยื่นมารับไว้ และกระซากร่างของเธอขึ้นมาเกยอยู่บนตักได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ

“ระวังหน่อยสิกุญ”

เสียงหัวมุดังอยู่ข้างหูเรียกให้กุญชรหันมอง พบว่าใบหน้าของเธอกับคนนาทอยู่ห่างกันแค่คืบ ถ้าการขึ้นมานั่งเกยอยู่บนตักเขาเป็นอะไรที่น่าตกใจแล้ว การที่เธอพบว่าใบหน้าของเธอกับเขาอยู่ห่างกันเพียงคืบคงจะทำให้กุญชรช็อกไปเลย เพราะตอนนี้เธอนั่งตัวแข็งที่เธอไม่สามารถขยับตัวไปทางไหนได้ สมองสิ่งให้ลุกขึ้นจากตักกว้างที่แสนอบอุ่นนั้น แต่ร่างกายกลับไม่ทำตาม ยิ่งเมื่อได้สบตาที่ทอประกายขบขันของคนนาท เธอก็ยิ่งเหมือนถูกดูดให้หลงอยู่ในวังวนนั้น

ส่วนคนนาทเองก็ไฉยอยู่ คราแรกเขาตกใจเมื่อกุญชรทำท่าจะล้มลงไป จึงยื่นมือไปรับอย่างไม่ได้คิดอะไรจริงๆ แต่เมื่อร่างนุ่มนิ่มและหอมกรุ่นมาเกยอยู่บนตัก แลมน้ำอกหน้าใจของเธอที่เขาแอบเห็นรำไรอยู่เมื่อครู่ยังแนบชิดอยู่กับแผ่นอกกว้างของเขาเสียอีก อะไรๆ มันก็ชักจะเริ่มร้อนรุ่มขึ้นมา

เมื่อได้สบตาของเธอที่มีแววตื้นตระหนกในระยะกระชั้นชิด มันเหมือนกับถูกดึงดูดจากดวงตาคู่นั้น ยามเมื่อเขาหุบตาลง ริมฝีปากอ้มเต็มสีแดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติที่ลอยอยู่ตรงหน้า กลับยิ่งดึงดูดเขามากกว่าดวงตาของเธอเสียอีก

เพียงเสี้ยววินาทีที่ก่อนที่ริมฝีปากทั้งสองจะพบเจอกัน ดูเหมือน

คนบนตักจะได้สติกลับมาจึงรีบผละออกไปอย่างรวดเร็ว แถมหนีไปยืน
เสียไกลด้วยท่าทางตื่นๆ ยังไงชอบกล คณนาทจึงตีความว่ากุญชรนี้อาจ
ไม่พอใจ

“ฉันทขอ...”

“หยุด! แกไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น”

ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยจบประโยค กุญชรก็วิ่งพุ่งขึ้นมาเสี้ยก่อน
พูดจบเธอก็เดินหนีไปข้างบนทันที ทั้งคณนาทไว้กับความรู้สึกประหลาด
ที่เพิ่งเกิดขึ้นกับตนเองสดๆ ร้อนๆ มันรู้สึกประหลาดจนคณนาทต้อง
ยกมือของตนเองขึ้นมาดูราวกับว่าไม่เคยเห็น และได้แต่ถามตัวเองว่า...

ความรู้สึกดีเมื่อมีกุญชรหรืออยู่ในอ้อมกอดนั้นมันคืออะไร

4

เปิดใจและรักหมด

ประตูห้องนอนบานเล็กน้อยๆ แง้มออกมา ปลายเท้าเรียว
ค่อยๆ จดลงแผ่วเบาที่สุด ตรงไปที่ระเบียบทางเดินเพื่อแอบชะโงกมอง
ห้องรับแขกด้านล่าง กุญชรียพยายามส่องดูว่าคนนาทยังอยู่หรือเปล่า
สอดส่ายสายตาจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้อยู่ในนั้น จึงพ่นลมหายใจ
ออกมาอย่างโล่งอก

มือเรียวทาบลงบนหน้าอกข้างซ้ายของตนเอง หัวใจที่เมื่อครู
เต้นรัวเร็วราวกับจิ้งหรีดค่อยๆ สงบลง ก่อนจะถามตัวเองว่า เมื่อ
สักครู่นี้มันอะไรกัน เธอกับคนนาท...บรีอ...แค่คิดก็สยองแล้ว กุญชรี
รู้ว่าผู้ชายอย่างคนนาทมีแรงดึงดูดบางอย่างที่อันตรายต่อสตรีเพศ
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นกุญชรียังไม่คิดว่ามันจะรวมเธอเข้าไปด้วย

ยามเมื่อตกอยู่ในวงแขนเขา เธอรู้สึกได้ถึงความรู้สึกอุ่นชาน
เหมือนมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ เล่นพล่านไปทั่วตัว ดวงตาคมมีแรงดึงดูด
มหาศาลจนทำให้เธอขยับเข้าไปหาอย่างไม่รู้ตัว กุญชรียังได้แต่นึก
ขอบคุณความมีสติของตนเอง ที่ไม่ปล่อยให้อารมณ์บางอย่างเกิดขึ้น
จนเลยเถิด

กุญชรียกาวลงบันไดด้วยอารมณ์ที่ผ่อนคลายขึ้น สอดส่ายสายตา
ไปรอบๆ ห้องรับแขกอีกครั้ง เมื่อไม่เห็นจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อ้าว ภูญลงมาพอดี กินข้าวกลางวันกันเถอะว่าจะขึ้นไปตาม
อยู่พอดี”

ภูญชรีสะดุ้งสุดตัว เสียงของคนนатыามนี้ทำให้เธอหลอนยิ่ง
กว่าเจอผีเสียอีก

“แกยังอยู่อีกหรอเนี่ย” พิมพ์กับตัวเองเบาๆ

“อะไรของแก...เรียกแค่นี้ถึงกับสะดุ้ง” คนนатыามองเพื่อนที่เกิด
จะมาขวัญอ่อนเอาตอนนี้อย่าง

เมื่อมื่อกลางวันเสร็จสิ้น อารมณ์วิตกกังวลของเธอก็ผ่อนคลาย
ลงมาก เธอแอบกังวลมาตลอดเชื่อว่าเมื่อเผชิญหน้ากับคนนатыาอีกครั้ง
เธอจะทำหน้าเช่นไรดี แต่เมื่ออีกฝ่ายทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคง
ทำตัวเหมือนปกติ แล้วเช่นนี้เธอเองจะมามัวนั่งกังวลอยู่ทำไม จริงๆ
แล้วมันก็ไม่มีอะไรมาตั้งแต่แรกนั่นละ เป็นเพียงอุบัติเหตุที่ชวนให้ใจ
เต้นแรงเท่านั้น เมื่อคิดได้เช่นนี้เธอก็จึงกลับมาทำตัวตามปกติได้อีกครั้ง

ทางฝั่งดาวรินทร์ เมื่อคนนатыาลุกแผ่นหนีไปอย่าง
รวดเร็ว เธอก็ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ในฟาร์มอีก หญิงสาวขับรถ
มุ่งหน้ากลับบ้านของตนด้วยอารมณ์ที่ไม่ใคร่จะสู้ดีนัก คนนатыามักจะ
ทำให้เธอผิดหวังและหงุดหงิดทุกครั้ง ยามเมื่อเธอพยายามเปิดเผย
ความในใจของตนให้เขารู้

ที่ผ่านมาเธอได้แต่ใจจาดาลัดที่มักได้สิ่งที่ดีเสมอ และคนนатыา
ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ดาลัดได้ไป เมื่อเขากลายเป็นสามีของดาลัด เป็น
คนของน้องสาวเธอ ดาวรินทร์ในฐานะที่เป็นพี่พยายามทำใจรับเข้ามา
เป็นน้องเขยจนได้ และเมื่อดาลัดจากไป ดาวรินทร์ก็คิดว่าเธอมีสิทธิ์
ที่จะสานสัมพันธ์กับคนนатыาอีกครั้ง ความรักที่เธอเก็บไว้ไม่เคยหายไปไหน

ตลอดห้าปีที่ดาลัดจากไป ดาวรินทร์พยายามทำดีทุกอย่างเพื่อ

ที่เขาจะเห็นคุณค่าของเธอบ้าง แต่คนนาทก็ยังคงวางแผน ให้ความสนิทสนมในฐานะที่เธอเป็นป้าของลูกสาวเขาเท่านั้น ผิดกับกุญชรที่คนนาทให้ความสนิทสนมจนขนาดเข้านอกออกในฟาร์มไปพลูยกิตติได้อย่างสะดวก กุญชรสนิทสนมใกล้ชิดกับคนนาทได้อย่างที่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำได้มาก่อน แม้แต่ตัวเธอเอง

เวลาห้าปีที่เธอสูญเสียสามีเธอให้เขามาเห็นคุณค่ากลับมีเพียงความว่างเปล่า ระยะห่างระหว่างเขากับเธอยังคงเท่าเดิม แม้บางครั้งเธอจะคิดว่ามันมากกว่าเดิมด้วยซ้ำไป ต่อจากนี้เธอจะต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด เพื่อช่วงชิงหัวใจเขามาเป็นของเธอให้ได้ เธอจะไม่ยอมให้ใครตัดหน้าแย่งเขาไปได้อีก และคนคนเดียวที่ดาวรินทร์คิดว่าจะช่วยเธอได้ก็ไม่ใช่คนอื่นไกล

ดาร์รัตน์มองบุตรสาวคนโตที่เข้ามาถอดเสื้อของนาง
อย่างประจบประแจง ก่อนที่คนเป็นลูกจะหอมแก้มซ้ายขวาของคนเป็นแม่อย่างต้องการจะเอาใจ ด้วยรู้ดีว่าการทำแบบนี้เป็นสิ่งที่ไม่มารดาชื่นชอบ ดาร์รัตน์ชอบให้ลูกสาวมาคอยประจบเอาใจ ยามเมื่อบุตรสาวคนเล็กยังอยู่ดัลดัมก็ทำเช่นนั้นบ่อยๆ ผิดกับดาวรินทร์ที่นานๆ จะมาทำแบบนี้ให้นางได้ชื่นใจสักครั้ง

“มาประจบแม่แบบนี้ อยากได้อะไรอี”

ดาวรินทร์ยิ้มอายๆ เมื่อถูกมารดาจับได้ถึงเรื่องบางอย่างที่เธอต้องการความช่วยเหลือจากท่าน

“คุณแม่รู้ใจดาวที่สุดเลยนะคะ ดาร์รักคุณแม่จังค่ะ”

แม้กับใครต่อใครดาวรินทร์จะทำตัวเจ้ายศเจ้าอย่าง แต่กับมารดาดาวรินทร์อยากเป็นเพียงลูกสาวที่น่ารักเท่านั้น

“ปากหวานนำมาอย่างนี้สงสัยจะเป็นเรื่องใหญ่”

“โอ...คุณแม่ขา ทำไมเห็นดาวเป็นคนแบบนี้ไปได้คะ”

“ก็เพราะแม่เป็นแม่เรานะสิ”

“ค่ะๆ ดาวยอมแพ้ คุณแม่ท่ายถูกจริงๆ ค่ะ ดาวมีเรื่องจะมาขอร้องให้คุณแม่ช่วย”

แล้วดาวรินทรก็เริ่มเล่าถึงจุดประสงค์ของเธอให้มารดาฟัง

“มันจะดีเหรอลูก ตาข้างเป็นน้องเขยเรานะ”

“ดีสิคะ แล้วข้างก็แค่เคยเป็นค่ะ ตอนนี้ข้างก็ไม่ได้เป็นอีกแล้ว ดาวรักข้างค่ะคุณแม่ รักมานาน คุณแม่ช่วยดาวนะคะ ข้างยังหนุ่ม และคุณสมบัติก็พร้อมขนาดนั้น สักวันดาวเชื่อว่าข้างต้องแต่งงานใหม่ แล้วเราจะแน่ใจได้ยังไงคะว่าผู้หญิงคนนั้นจะดีกับหนูตาเท่าป้าแท้ๆ ของแกอย่างดาว”

และด้วยเหตุผลนี้ก็ทำให้ดาวรัตน์คล้อยตามไม่ยาก คนนาท... บุตรเขยของนางเป็นผู้ชายที่หาได้ยากในสังคมสมัยนี้ นอกจากจะมีครบทั้งทรัพย์สินสมบัติและรูปสมบัติแล้ว นิสัยใจคอก็ยังดีมากอีกด้วย

“ดาวอยากให้แม่ทำอะไรลูก”

เพียงเท่านี้ดาวรินทรก็ยิ้มออกอย่างยินดี และบอกแผนการที่เธอคิดไว้ให้มารดาได้รับรู้

ส่วนคนนาทที่ยังไม่รู้ว่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้นกับตัวเองยังคงรีนเริงอยู่กับลูกและภรรยา เขาขับรถพาเธอและเด็กๆ เข้ามาในเมืองเมื่อบุเรศกับดาร์บอกว่าจะดูภาพยนตร์ซูเปอร์ฮีที่กำลังเข้าฉายอยู่ที่โรงเรียนเมื่อวันก่อนฉัตรเพชรได้มาคุยไต่สวนถึงความสนุกสนานบุเรศกับดาร์จึงขอร้องให้เขาและภรรยาพา

ทั้งสี่คนเดินจูงมือกันเข้าไปภายในโรงภาพยนตร์ที่เปิดไฟสลัวๆ โดยที่ภรรยาเดินจูงมือเล็กๆ ของดาร์ ตามด้วยบุเรศ และปิดท้ายด้วยคนนาท แต่เมื่อเธอจะเดินเข้าไปนั่งด้านในสุดเหมือนทุกครั้ง มือเล็กๆ ของดาร์กลับกระตุกมือเธอเสียก่อน

“ป่ากฤษณ์นั่งตัวโน้นกับพ่อข้างนะคะ หนูดาอยากนั่งกับบุญ”

ดารู้แจ้งความจำนง เธออยากนั่งกับบุญเรศ อยากช่วยกันจำเนื้อเรื่องไม่ให้ขาดสักตอน เพื่อวันรุ่งขึ้นเธอจะได้เอาไปคุยไม้กับเพื่อนที่โรงเรียนได้

ดังนั้นกฤษณ์จึงจำเป็นต้องถอยออกมาเพื่อให้บุญเรศเข้าไปนั่งแทน แต่เมื่อเห็นที่นั่งแบบโซฟาคู่แล้วก็ต้องถอนใจ ถ้าเมื่อเช้าไม่เกิดเรื่องชวนกระอักกระอ่วนใจ เธอคงไม่อึดอัดเช่นนี้ จนเมื่อคนนาทกระตุกมือเธอให้นั่งลงเพราะตอนนี้เธอยืนเด่นบดบังผู้ร่วมชมภาพยนตร์คนอื่น กฤษณ์จึงส่งยิ้มเหี้ยมๆ ขอโทษ ก่อนจะนั่งลงอย่างรวดเร็ว

เธอพยายามนั่งเบียดที่เท้าแขนด้านซ้ายมือของตนเอาไว้ ไม่อยากให้ส่วนใดส่วนหนึ่งของตนไปถูกตัวคนนาทเข้า ไม่อยากให้ความรู้สึกประหลาดๆ แบบเมื่อเช้าเกิดขึ้นอีก

“เป็นอะไร นั่งตัวเกร็งเชียรว”

กฤษณ์สะดุ้งเมื่อรับรู้ได้ถึงเสียงทุ้มและลมหายใจผ่านร้อนที่อยู่ชิดริมหู

“ปะ...เปล่า ไม่มีอะไร”

“แต่ฉันว่าแกต้องมี”

“เอ๊ะ! ก็บอกว่าไม่มีไงเล่า” รีบตะครุบปากตัวเองแทบไม่ทันเมื่อแผลขึ้นเสียงออกไป

“นั่นไง...แกมีจริงๆ” คนนาทเถียงอย่างไม่ยอมแพ้

กฤษณ์เลือกจะเฉยเสีย ทำสมาธิหันไปสนใจจอภาพยนตร์อีกครั้ง ทั้งให้คนนาทมองแล้วยิ้มกริ่ม รู้สึกชอบใจเมื่อได้เห็นแก้มแดงๆ ของเธอ

วันนี้กฤษณ์เป็นเหมือนสิ่งมหัศจรรย์สำหรับเขา ได้เห็นหลายๆ มุมของเธอที่เขาเองแม้จะเป็นเพื่อนกันมาแต่เด็กยังไม่เคยได้รู้จักหรือมีโอกาสได้เห็น กฤษณ์มีในส่วนที่ผู้หญิงทุกคนพึงมี ร่างกายเธอนุ่มนิ่ม

และหอมกรุ่น ชื่อนี้เขาได้พิสูจน์มาด้วยตัวเอง และสิ่งที่เขาชอบมากที่สุดคือแก้มแดงๆ ที่วันนี้เขาได้มีโอกาสเห็นหลายครั้ง

ใครจะคิดว่าผู้หญิงห้าวๆ ลุยๆ อย่างกฤษฎีจะมีอะไรดี๊ๆ แอบซ่อนอยู่ เห็นที่เขาคงต้องมองเพื่อนสาวของเขาใหม่เสียแล้ว

เมื่อภาพยนตร์จบลงกฤษฎีก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก เธอลุกอย่างรวดเร็ว อยากไปจากสถานการณ์ชวนอึดอัดเต็มแก่ ความรีบร้อนทำให้เธอสะดุดขาตัวเองและล้มลงไปกับตักคนนาทีกี่ครั้ง

เหมือนภาพเหตุการณ์เมื่อเข้าถูกฉายซ้ำ ทว่าครั้งนี้สติของเธอกลับมาอย่างรวดเร็ว ไม่ได้เตลิดไปไหนไกล ร่างบางจึงกระเด็นออกจากตักอย่างรวดเร็วและจำอ้อออกไปอย่างรีบร้อน

คนนาทมองตามแผ่นหลังบอบบางของเธอไปแล้วหัวเราะออกมาแผ่วๆ จนมือใหญ่โดนมือเล็กกระตุกเบาๆ

“ป่ากฤษฎีรีบไปไหนคะ” ดารูถามอย่างสงสัย เมื่อป่ากฤษฎีของเธอเดินเร็วจนแทบจะเป็นวงออกจากโรงภาพยนตร์ไป

“ป่ากฤษฎีคงอยากเข้าห้องน้ำ เรารีบตามไปกันดีกว่า ก่อนที่ป่าของหนูดาจะหนีกลับบ้านเสียก่อน”

ดารูกับบุเรศได้แต่ทำหน้างๆ ปวดท้องน้ำถึงกับต้องหนีกลับบ้านก่อนด้วยเหว